

EDITORIAL

Pactes d'Estat i governs d'unitat

La proposta del cap de Govern feta a les dues forces parlamentàries de l'oposició d'arribar a un pacte d'Estat per tancar cinc qüestions de cabdal importància per al futur del país, com són la reforma tributària i de l'administració pública, la consolidació del sistema de Seguretat Social, la renegociació de l'endeutament de l'Estat i l'encaix amb la Unió Europea, ha tornat a posar damunt la taula l'absurd debat de la necessitat o no d'un govern d'unitat. És evident que, encara que sigui en clau interna de partit, per tenir les files contentes, cada formació ha de jugar el seu paper. No és menys cert que, a hores d'ara, el Govern i el Partit Socialdemòcrata no disposen d'una majoria parlamentària suficient per tirar endavant els projectes que tinguin l'oposició frontal de Coalició Reformista i Andorra pel Canvi, i que aquesta situació incideix, i de quina manera, en l'actitud que mantenen uns i altres. No obstant, la ciutadania comença a estar cansada d'aquest joc polític –plenament legítim, això sí–, que no porta enlloc. Des del Govern s'ha estat molt clar en l'ofertament: un pacte d'Estat que abraça cinc punts concrets. Des de CR, que de moment encara no ha assumit el seu rol d'oposició, i des d'ApC, que encara no ha trobat el seu lloc en la dinàmica política, s'és lliure d'acceptar o no la proposta, però s'hauria d'evitar confondre els ciutadans afegint-hi altres qüestions que no formen part de l'oferta precisament.

